

LA TRALLA del

SETMANARI CATALANISTA
♦ ♦ ♦ DEMOCRÀTIC

No'l equivoquéu
ab els dos de devant

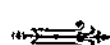
Mudarà la frisel·la
cada setmana

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

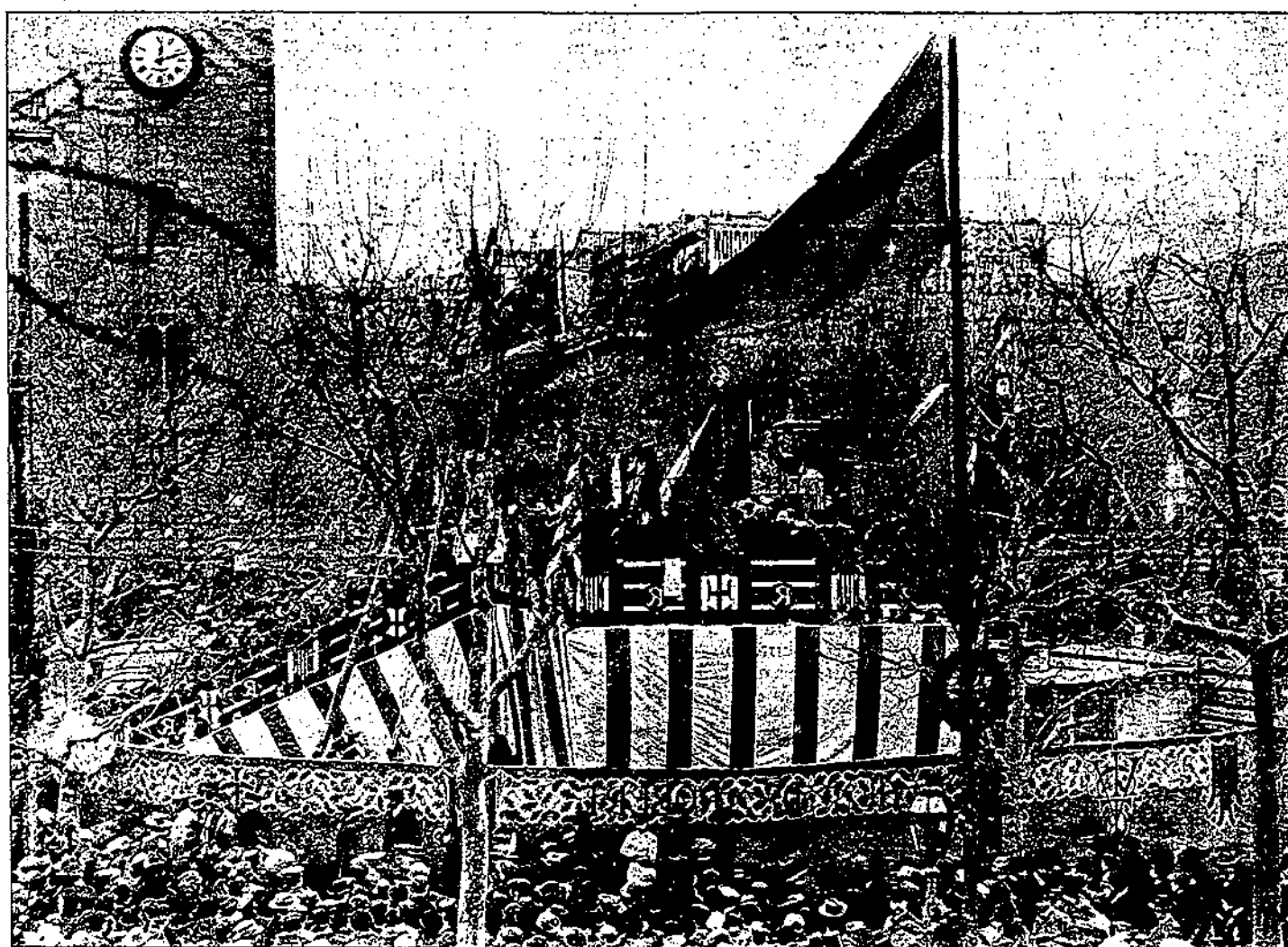
MITJ ANY...	Barcelona..	1'50 Ptas.
	Fora..	2
UN ANY...	Barcelona..	3
	Fora..	4

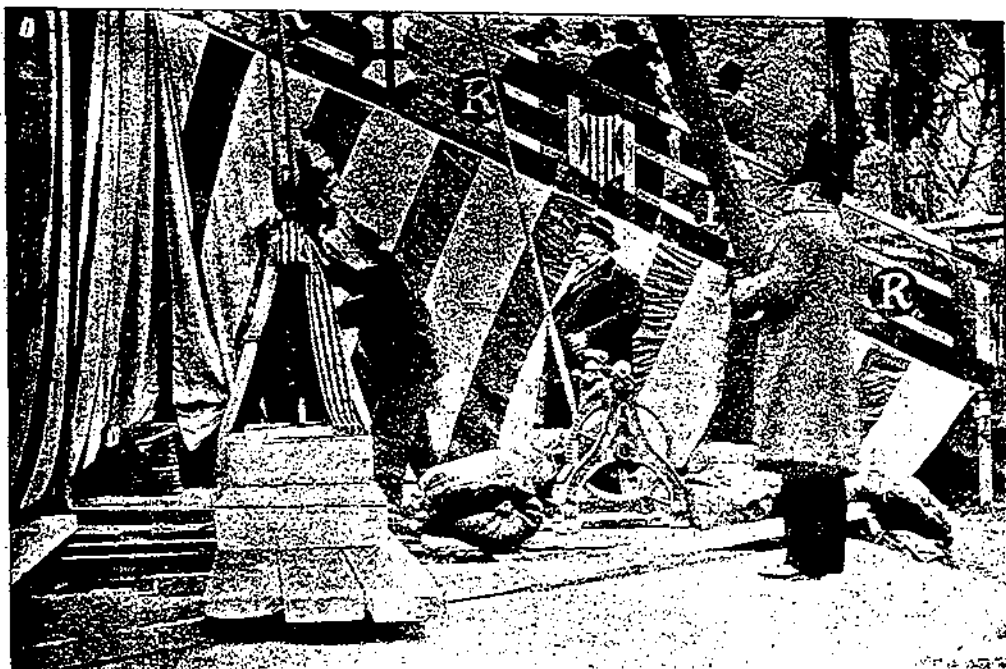
BRUCH, 41, 3.er, 1.^a

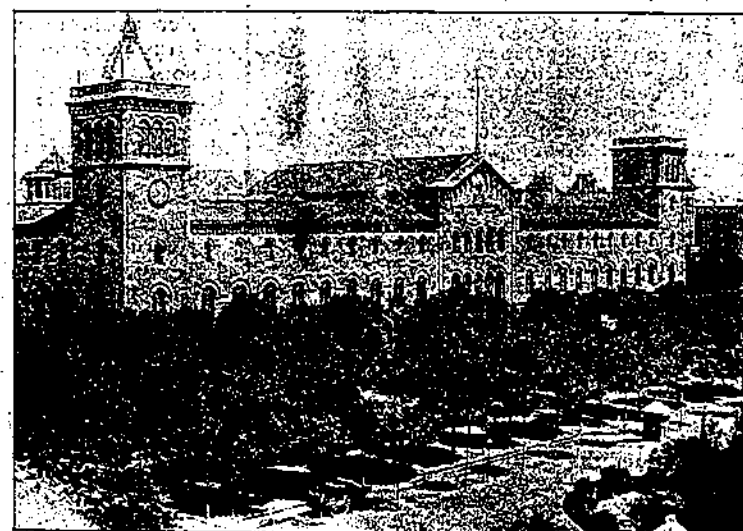
SURT ELS DIVENDRES

Issant la primera pedra del monument al doctor Robert.

A dins del clos. — Guarnint la pedra.

L'Universitat guarnida per ordre
del doctor Rodríguez Méndez

Ena hi va sobrar alguna cosa, es vritat, en el acte de posar la primera pedra al monument del doctor Robert, y per no citarlas totes, citare las ovacions y alguns catòlics, sense tenir en conte que l'acte era solsament d'indole politica, feren al cardenal Casanyas, exposants a promoure una contra manifestació sorollosa que podia donar lloch a incidents desagradables, y en cambi y com a justa compensació ni varem trobar a faltar d'altres y d'aquestes si que no volém citar-ne ni una pera que no's digui que som molt aficionats a alsar la cassa. Fora de lo apuntat, l'acte va resultar tant solemniat com el poble de Barcelona esperava y la memoria del doctor Robert mereixia. La plassa de la Universitat ab els balcons y terrats de sas casas atiborrats de gent de totes las classes socials que presenciava ab entusiasme la cerimonia y rebia ab grans aplaudiments els més remarcables incidents de la mateixa; els balcons endomassats; la banda Municipal deixant sentir de tant en tant las armoniosas melodias de la terra; l'encertat adorno de la plassa; y el temple de la ciencia esplendídamment guarnit, en lloansa d'un de sos individus predilectes, ostentant en lo balcó principal un pendó que no poguerem veure si era'l doctor Rodriguez Méndez o el pendón morado de Castilla; el discurs del senyor Rusinyol que feu entusiasmar al públich y las graves notas dels «Segadors» dextant sentir en diferents indrets de la plassa al acabar l'acte, feren qu'aquest resultés espléndit y que quants tingueren la sort de poguer assistirhi ne conservin grata memoria. També's recordaran de la festa la colla, que coneguda fins are pels de la *Perdida* podrém, anomenar d'are en endevant, pels del *Trágala*. Y se'n recordaran tant, que de no sapiguer nosaltres que son gent que no escarmentan aixis com aixis, ens atreviriam a assegurar que jamay tornaran a incitar al nostre poble a cometre certs actes renyits no ja solsament ab las practicas democráticas, sino ab las practicas de la civilisació. Gran lissó reberen els del *Trágala*; que la aprofitin y que prenguin nota de que l'obrer catalá, pot anar per mals viranys enganyat per sos explotadors, però jamay podrà ser carn de canó de politichs sense consciencia. Y que'l Catalanisme avenat s'hi fixi també en aixó, y que pensi si aquells obrers, que no en poch número eran a la plassa de la Universitat, en calitat de curiosos, hi há manera de fer que en altres ceremonias hi puguin assistir en calitat de convensuts y soldats de la causa de Catalunya.

CARRETER XERRAIRE

Els xerraypes

Caballers, aquí hi há trampa, aixó ja no es pas alló. Vostés saben que aquell dia que aquells divuyt regidors varen sortir de las urnas gracias als trenta mil vots, que inconscientment van donalshi quinze mil trevalladors y quinze mil que no n'erán, prò que s'habillan un os més robust que la columna del monument de Colón, y unas ganas de ser algo que's hi produheixi un son, per passar aquesta vida d'amarguras y dolors, tot lo satisfets que puguin, y els han fet creure qu'aixó es logra cantant el himno, beben foras sigalons en aquell local de fusta que hi há al carrer de las Cortes, y menjant catalanistas cacalibats ó ab arros; donchs, com deya, aquells dieciocho que van fer sabé a tothom, qu'entraran ells a cà la Vila fins trontollaria el món perquè es fama que un dels manes amagada en un recó va trobarhi la palanca y el punto de apoyo y tot que demanava l'Arquimedes sens trobarla may enlloch, aquells divuyt que portavan al infern del paretó la República unitaria, desde que son regidors saben qu'han fet? Res? Donchs s'erran, si, senyors, perquè han fet molt. Han fet, dotze mil cinquanta discursos, y aclaracions. Ens han enredat; jo'm creya qu'anavan a fer quelcóm més que xerrar tot lo dia, sens pensarhi poch ni molt. Oh! ¿Y no saben de qué parlan? De grans y importants qüestions. Figúrintse, l'un a l'altre y amenassa ab veu de tró a una criada que espolsa las alfombras al balcó de sobre seu, y que l'ompla

de'trossos de felpa y pols, y proposa que l'alcalde demani al governador, que hi enviï una parella de civils, ab un canó; que la privin de que ho fassi. L'altre, diu que hi há un senyor que passa per casa seva diariament, y té'l valor de no enllustrarse las botas, cosa que disgusta molt a n'el regidor que parla, perquè creu aquest que aixó fa que's estrangers se pensin que aquí debém ser bruts tota. Creu que s'ha de fe un ofici demanant a aquell senyor, que compri be'n el gato y es posi com un charol. L'altre opina que las vias se solen mullar quan plou, y com que evitar las causas sempre ha resultat millor que remediar los efectos, diu que's nombrin comissions que s'avistin ab Sant Pere demanant al bon senyor que fassi tancar l'aixeta del aygua que cau al món. L'altre, diu que anant un dia per el Passeig de Colón, va veure que las palmeras no creixian poch ni molt, y perquè haya más ornato diu que hi vagin dos senyors, a llegir obras d'en Costa que per forsa els farán son y haurán de desesperarse y convé molt que s'estirin y no's tirin a recó. Finalment, aixis segueixen parlat sense compassió, fins que'l President avisa que s'ha d'alsar la sessió, perquè ja passa de l'hora, llavors van a votació y acordan que se prorogue, y l'altre cop torna un senyor a demanar un tros de lluna, l'altre vol un tros de sol, l'altre vol que a l'acta s'hi posi qu'ell se diu Job, un altre diu que li sembla que demá farà calor, y aixis van passant las horas sense pendre ni un acord que a n'el poble l'interessi. ¿Fa democràtic aixó? Per fi, y a las nou tocadás, tothom toca pirandó, satisfets, com si tal cosa, ben creguts qu'aixis tan sols ja omplen la feyna que tenen, ja han complert sa obligació. ¿Y aquests son els que deyan que trontollaria el món? Per'xó dich qu'aquí hi há trampa; aixó ja no es pas alló.

Q. K.

Ball de bastons

Un periódich anti-catalanista (creyém que aquest es el color polítich del periódich) parlant de *La Veu de Catalunya*, ha parlat també d'altres setmanaris, y entre ells hi figura *LA TRALLA DEL CARRETER*. Y nosaltres no hi tindriam res que dir, si els senyors del periódich aludit, desprenentse per un moment del lastre de mala fe que portan tots els anti-catalanistas, no's haguessin calificat d'acólits de *La Veu*.

Ni acólits ni capellans, de *La Veu* ni de ningú.

LA TRALLA DEL CARRETER es sols acólit de sas ideas, y de las nostras ideas a las de *La Veu*, llevat de nostra comú aspiració de reivindicar la personalitat política y jurídica de Catalunya, hi há tanta distancia com de la democracia entesa tal com la entenen els senyors de la Rambla del Mitj, a com la entén tothom que sábiga que cosa es democracia.

Y aixó no es d'are, perquè hi hagí qui ho ignori.

Y si hi há qui no n'está enterat es perquè no llegeix *LA TRALLA DEL CARRETER*.

Y el que no la llegeix senta plassa... ¿cóm ho dirém? De Roca y Roca ó sigui de barrut, al aplicantse certs calificatius.

Altremet, a n'aquest setmanari, que si volguessim imitarlo podriam titularlo acólit de *La Esquilla de la Torralxa*, li tindrém de servir el cambi, cosa que farem molt de gust. Tant de gust, que li enviarem tota la colecció de nostre setmanari pera que s'en enteri, y pera que un cop enterat, rectifiqui ó's guanyi el calificatiu de barrut que s'haurá ben guanyat.

Per adelantarli, feyna y pera que vegi si nostras prédicas responen a nostras ideas y si som acólits d'algu, li hem de participar que som partidaris decidits de la llibertat de conciencia, de que sigui efectiva la tolerancia del Estat envers totes las ideas y religions y lliure sa propaganda, de la separació de la Iglesia y del Estat, de que's reconeixin tots els drets del individu, del govern del poble pel poble y de fer en benefici de las classes baixas tot quan fassin els partits més avenats de las nacions «més» europeas. Tot aixó, com es molt natural, a més de que's reconeixi la personalitat política y jurídica de Catalunya. Respon nostra campanya a n'aquest ideals?

Creyém que si. Donchs vagi mirant si podém ser acólits de *La Veu de Catalunya*.

**

Are, com si ho vegessim, els senyors *pre-opinantes*, son molt capassos de preguntarnos com tenim aquestas ideas, combatim sens treva a altres que també diuen tenirlas, en lo que coincidim ab altres catalanistas que no son de la nostra corda. Es molt senzill y ho contestarém per endevant.

Nosaltres, demócratas de cor, tolerants per temperament, podém tolerarho tot menys la embusteria y aquestes *soi-disants*, demócratas, liberals, amigos del pueblo de la Rambla del Mitj, ni son demócratas, ni son liberals, ni amichs del poble. Tots els seus actes ho demostran, y nosaltres els ho hem tirat en cara moltes vegadas, comparant sos *jets* ab sas prédicas. Y si per enemichs de nostras ideas de autonomia, democracia, progrés y llibertat tenim als conservadors y clericals de totes menas, per més enemichs encare als que diuen tenirlas y las traihen. Els uns fan sa via ab llealtat, honradesa y bona fe, hem de reconeixerho y els altres la fan ab perfidia, ab mala fe. Els uns son bons fills de Catalunya, els altres l'aborreixen.

Y aquí té explicat per pessas menudas el setmanari a qu'ns dirigim, perquè no som ni podém ser acólits de *La Veu*, ni podém deixar de ser enemichs declarats dels republicans unitaris de la Rambla del Mitj.

Hi há tanta distancia dels *madurs* a nosaltres, com de nosaltres als *verts*. Als *verts* falsificats, s'entén.

Es desitja un mestre de cerimonias

—¡Mecatzol! aquell ximplet de Corominas encare no es aquí. ¡Mireu! qu'ho es de lloansa aquest home! No arribo a comprendre com en Lerroux l'ha fet primer ministre del seus subdits. Lo pitjor es que tinch tart perquè haig d'anar a passar la visita diaria a n'a las cols que vaig fer plantar a la Plassa de Catalunya. Com hi há Deu que ho vareig fer tan malament com vaig saber. En fi... ¡ah! ja es aquí.

—Bon dia, senyor Faba.

—Faba.

—Be; es lo mateix; tothom s'equivoca, no'n fassi cas de mi.

—Oh! no'n faig pas cas.

—Ni els meus subdits tampoch. Lo que li anava a dir, es que soch molt propens a equivocarme; tres vegadas he dit banchs en lloch de sillons. Vuy dir que...

—Vaja donchs; qu'ens hi posém?

—A fer què?

—A fer las bases...

—¡Ay carat! Cregui que no sé de que va.

—Si, home si; las bases del concurs pera provehir la plassa de mestre de cerimonias.

—¡Ah!... tinch el cap a passig; comensém, comensém.

—Digui.

—Digui vosté.

—No home...

—Be, es lo mateix. A n'a mi em sembla que lo primer... es lo que va devant.

—¡...!

—De manera que'l primer article poch més ó menos, ha d'anar aixis: Primero: El solicitante deberá ante todo tener gracia en los andares y expresiva caída de ojos.

—¡Home, home! Ni que fos un concurs de Costas.

—¡Carat! se'n paga molt la gent d'una figura garbosa.

—Be, vaja; tiri endevant.

—Segundo: Deberá ser rubio, de pelo fino y rizado, y llevará el bigote siempre a la derniere.

—Vol dir que no fora més bonich que si-gués moreno.

—Cal no senyor no; es més mono un roset; vegi en Mir y Miró; no'n fa patir poch de cossos de lluna.

—Be, si; donchs que sigui ros.

—Tercero: Deberá además tener perfecto conocimiento de todos los bailes, así de sociedad como insociales...

—Aixó de insociales, deu volguer dir las danzas salvages.

—No, senyor; els balls de bastons, per exemple, els de carrero, els de meneos, tangos, panaderos, caracoles.

—Be, si; una Bella Chelito masclé.

—Veurá, ha de saberho tot aixó. Cuarta: Ha de poseer cuatro lenguas.

—Fugi, home; vostés ne tenen una cada un y a cada sermó fan mal de cap, imaginis un subjecte ab quatre llenguas...

—Be, home; no fassi el pagés. Quinto: Finalmente el solicitante deberá conocer: las cuatro reglas, el santoral cristiano, las últimas creaciones de la moda, la cotización de bolsa, la tarifa de los coches de plaza, el itinerario de los trenes, la ley del timbre, el ceremonial debido a las personas reales y... ilusorias, el movimiento del puerto, el lavado de guantes, corbatas y sombreros, y saber, además, un novísimo tratado de Geografía comparada para uso de las escuelas republicano-perdidas.

—Y... res més?

—Res més. ¿Qu'hi troba ha faltar alguna cosa?

—Si senyor: per mi sols falta que sábiga lo burro que's vosté.

—¡...!

PUNTA

La verdadera tolerancia

Ab motiu d'haver pres la comissió de Governació de l'Ajuntament, l'acort de retirar las subvencions a varias festas religiosas, «La Lliga de Defensa Social» ha obert una subscripció popular, ab cuota fixa de 10 cén-tims, per sufragar els gastos de ditas festas.

Tot aixó está molt bé. Qui vulgui missas que se las pagui. Nosaltres de lo tradicional no'n volem, ni lo equivocacat, ni lo dolent.

Prò... encare no's havian acabat de fixar els cartells per las cantonadas, fent propaganda de dita subscripció, que varen sortir una colla de ganapias y xabals que anavan esquinçant ab un dalit que feya fastich.

Aquesta es l'ensenyança que ha rebut el poble dels perdularis de *La Perdida*, aquest es el respecte a las ideas dels altres, a la *libertad de pensamiento*, que practican els absolutistas y exclusivistas qu'están sugestionats per las falsas doctrinas de la gent de *La Publicidad*.

Els, que com a lliure pensadors havian d'haver aplaudit aquest primer ensaig de la separació de la Iglesia y del Municipio, el combaten ensenyant l'esperit sectari que's anima.

¿Y aquesta gent es la que vol llibertat? ¡Ja ho crech que la vol! La vol per l'expansió de las sevas passions y per reventar a n'els que no pensan com ells.

Y nostres companys d'autonomia que combaten l'acort de l'Ajuntament, tampoch están acertats; la seva fe religiosa els te tan tapats d'ulls, que aquesta qüestió l'han errada sentant plassa d'intolerants.

¿Que diriam si's republicans votessin una cantitat per celebrar una festa atea, apoyats en l'opinió dels ciutadans que's varen votar?

Donchs, dirian que se las paguessin, que's diners dels catòlics no havian de servir per anar contra l'Iglesia.

Es diu que ditas subvencions son fillas d'un vot dels nostres avis. Prò ab els vots dels catòlics, els que tenen un altre religió y's que no'n tenen cap, no hi creuen.

Per aixó trobem molt acertada la subscripció voluntaria. Els verdaders catòlics no han de permetre que's diners dels heretges serveixin pera sufragar els gastos de las sevas iglesias.

Y's verdaders demócratas, no hem de combatre que's catòlics, ab els seus diners, fassin lo que's sembli bé en honra y gloria de la religió que professan.

A uns y altres els hi recordém aquell refrá: «Lo que no vulgas per tu, no ho vulgas per ningú».

NURRIACAS

L'Estat y la Iglesia

La majoria de nostres catòlics haurian donat, ó donarian encare, un dit de la seva mà per poguer esborrar dels lulls de l'història, tot l'escandol qu'estém passant ab motiu del nomenament de'n Nozaleda y del veto d'Austria en la última elecció de Pare Sant. Cal meditarho un xich y cal que s'hi ficin els qui estimin de debó la causa de Catalunya y siguin catòlics, y fins els mateixos inconsults d'altres terras per no fer papers ridículs, y «donar a Deu lo que's de Deu y al César lo que's del César».

Els verdaders catòlics, els qu'estiman la religió dels seus pares y avis, qu'én prenguin exemple y que no condemnin als que com nosaltres demanan la separació de la Iglesia y l'Estat. Molt bé que donguessin un dit de la mà per esborrar l'escandol, però encar hi há quelcóm que commou més: la mateixa llibertat de tota Religió.

Se troba avuy la religió que no pot nomenar sense que'l Govern sigui qui ho fassi, no pot moures sense la aprobació del qui paga, ni en lo que diuen qu'es lo més sagrat, que's inspiració divina, té llibertat y tot pels miserables diners que las nacions catòlicas pagan al clero.

Els dos cassos tenim. En Nozaleda fet pel Govern y el poble en protesta perquè'l paga, si no'l pagués cap dret tindria en protestar. A n'el pobre Pare Sant ara els senyors Cardenals el posan en un compromís, volguent que condemni l'us del veto, y aquest tindrà qu'existir mentres hi hagí Estats que paguin religions y religions qu'acceptin almoynas de's estats.

Catalanistas que sou catòlics, si mediteu lo dit, pensereu com nosaltres pensém. Per la religió y per Catalunya es necessari, convé, es punt principal la separació absoluta del Estat ab tota religió.

Els del "trágala"

LA PUBLICIDAD

—Bon profit.
—¿De qué parlèu, mestre?
—No fassin l'orni; de la primera pedra. Veig que ja se l'han «tragada».

La Iglesia tindria tota mena de llibertat per escullir sos bisbes y prelats y ningú tindria dret de protestarne. El Sant Pare podria ésser elegit ab verdadera inspiració divina y no limitada com ara ab el veto d'un Estat, y nosaltres, alashoras, estalviarem uns quantos milions que podrian molt bé servir per escolars ó carreteras y que per altra part cap falta farán a una religió que's de las més ricas del món.

PULIT

El Sr. Rodríguez Méndez ¿es persona?

Ni el senyor (si senyor pot dirselhi) Rodríguez Méndez, té autoritat moral, sobre un poble y sobre tot en lo que respecta als seus alumnes, pera ordenar, (ell es dels de llibertat, solidaritat y fraternitat), que'n un dia de colocació de primera pedra del monument d'un digníssim (molt digníssim) catedràtic d'una facultat de Barcelona, se deixin de vestir de gala els balcons del antre universitari de la ciutat, ni tenintla deuria ferho.

L'eminent (?) republicà no's descuida de ferho quan celebra el sant ó cumpleaños de algú que no es precisament adicte a las sevas ideas (si en té, que ho duptem).

Donchs el Sr. Rodríguez, que pera donar una proba de llibertat, no devia significarse en contra de cap ideal; que pera donar una proba de solidaritat devia associarse als demés catedràtics de la facultat, y que per donar una proba de fraternitat devia contribuir a un acte honorós pera un colega seu, aquest senyor va tenir la barra d'ordenar, que no's guarnissin els balcons ni s'issés la bandera, durant l'acte d'inauguració del monument del eminentíssim Dr. Robert.

¿Per qué?
Per enveja. No'n duptem gens. Hi ha un punt ahont acaban las baxesas de la política y se sobreposan els sentiments. Aquest punt, no'l traspassa més que una passió rastrera; la enveja.

Y es enveja lo que sent el Sr. Rodríguez Méndez.

Molta enveja al veure a un poble rendir culte al seu metge, mentres el actual rector republicà (?) de R. O. no pot passar may de ser un neula ab mala intenció. Un malsanos ensabonat per una credencial vinguda del seu govern enemich.

No pot perdonar may el pastels que segeix actualment l'Universitat, a un home que sense rectorals s'ha imposat a tot un poble, sensenecessitar l'apoyo material, ires més que material!, dels desgraciats enluhernats ab la promesa de gaudir un govern del poble, impossible de conseguir may ab tipos de la calafía del que'ns ocupa.

Y ¿qui es ell? Ningú, no hi cap més resposta.

Un senyor que aprofita l'eventual poder que té pera protegir a un fill seu ab ilegalitats y trampas.

Un senyor, que de materia gris, té en lo seu cervell la mateixa cantitat poch més ó menos que'n té una cuneta de carretera.

Un enfatuat; y a ho hem dit avans; ningú. A un escarbat, que quan menys, serveix pera engolir miasmas, s'el aixafa; a un Rodríguez Méndez ¿qué se li hauria de fer?

Aixafarlo dos cops.

Es aquet, ja's he presentat. Es aixó y no hi donguin voltas, no's cansin en buscarli cap més gracia.

Invitat al hermós acte de diumenge va prometre assistirhi; a la hora senyalada no hi

era, s'el envià a buscar y va negarse a anarhi.

Jo, que soch en Joan Particular, aixó puch ferho, sense que ningú que siga tolerant pugui dirmehi res, però el Sr. Rector de la Universidad de Barcelona, ahont tanta llevor va sembrar y tant bonas cullitas va fer, l'ilustre Dr. Robert, no pot, ni deu negarshi, y si arriba a ferho, mereix un calificatiu sinó al nom distintiu de certa bestia que rastreja sempre'l morro y de quina carn s'en aprofita fins el rabe, llentantse únicament, las pesuñas.

Y cregui l'envejós doctor, que si per etzar, arribés a creixer, (lo que duptem) fins a tocar ab el cap els nuvols, ni aixís, ni posantse de puntetas, podria arribar més amunt de las botas del Dr. Robert.

K. Miró

Nostre Número-Daltabaix

Sortirà divendres vinent y ja ho poden fer corre, perque estém segurs de que'l govern no'ns prohibirà la sortida. Hem enviat a n'en Maura l'espléndit dibuix d'en Fuet al'ocuparà tota la primera plana y'ns ha felicitat per telégrafo y'ns ha enviat tres sobressadas de Mallorca y una medalla de part del pare Nozalea.

Qui llegeixi y admiri nostre

NÚMERO-DALTABAIX,

no tindrà necessitat d'anar a la rua a rebre empenyas, exposantse de passo a que'l prenguin per altre y li donguin un esbronch, ó li prenguin el rellotje ó el... número.

Text... com fet nostre; dibuixos... com fets nostres; tiratje a tres colors, com fet d'en Giró; vuyt pàginas de paper del hù... demanin!

¿Y qué costará aquest

NÚMERO-DALTABAIX?

Molt més barato que a n'el Maleta la broma de la Gran-Via, molt més barato que una col, que are van a ral, molt més barato que l'extraordinari de la Esquilla de nit, que va deixar a tothom a las foscas.

¡No costará un duro! ¡ni deu rals! ¡ni una pesseta! ¡ni un ral! ¡Sols s'en farán

quinze cèntims!!!

Tot un devassall de such de cervell, d'inspiració, d'art, de colors, de gravats, de paper, de tot, per quinze miserables grams de coure.

Y procurin no badar el divendres vinent, perque s'agotará, no en vintiquatre horas, sinó en vintiquatre minuts.

El carro per... las comarcas

SALLENT

Quin triomf obtingueren els perdidos com diu a La Campana Desgraciada Zopetaz! a no ser que digui triomf perque'l van llogar de mateirot a casa la vila, ja't darán bon triomf la derrota que'tha caigut a sobra, perque fins avuy aquells que'ls hi dius soleristas, t'han tret el ventre de pena y en lo esdevonidor anirán a lleparls ossos que deixarà'n Lerruch.

Lo que tens de tenir present es aixó: No l'embotiquis Zopetaz, que'l fuet a fuetadas el farà malbien y no diguis que'ns ho prenem de broma, perque aquestas bromas, son per desemascarar algunas máscaras que hi ha'n aquesta vila.

FUEU SALLENT!

Un tal Miquel Servet (a) Raves, desde las columnas del estimat confrare Joven-tut, ve prou va negar la existencia d'en Sanpedro y Miguel, pero no negará la de son fill, perque diumenge passat el van veure fent el burro, sense cartas, ab altres compinxes a la Plassa de la Universitat.
De casta le viene al galgo ser rabilargo.
De casta li ve a n'en Sanpedro segundo, el fer el bestia.

L'Ardid, es té per metge, y ho es, perque té titol. No ho es perque no té més talent que'n Marsillach.

Diumenge, al anar a honrar (?)... als mártires de Sarrià, habia esmorsat fort y li va tornar l'ayguardent a la boca Y provocá las següents porquerias:

«Vosotros (els mártirs) que tanto hicisteis por la libertad, se os deja olvidados en un rincón, mientras que al que nada hizo por la libertad se le levanta un monumento en una plaza pública.»

Dos cabassos de serraduras pera secar tot aixó y encare quedará xop.

Ningú va demanar el cap del senyor Ardid, ni ningú li va plantar el peu a la cara posterior de la seva persona.

Se li pot dispensar perque es anciano.

Pro no li podem dispensar perque es licenciado.

Y un licenciado, quan no ho es de presiri, ve obligat a saber lo menos, sumar, restar, multiplicar y dividir y de passada educació; y si pot ser el Narro.

Y l'Ardid... no sap ni aixó.

La Perdida, afirma ab una barra, que la fa digne de la ignorancia dels seus lectors, que al acte de dur coronas al cementiri de Sarrià hi assistiren trenta mil republicans.

Aixó es sencillament fals.

Ni cap y culals com las arengadas caben al cementiri de Sarrià trenta mil animas... encare que siguin de cantí.

El vidre multiplicador de la propaganda fula fa veure visions als beneyts de can Publicidad.

Hi havia (tirant llarch) mil personas... y aixó descontant l'Ardid y demés personalidades que no'ls hi podem contar, sencillament perque no son personas.

En Rodríguez Méndez, rector de la Universitat y catedràtic de la mateixa facultat que'l insigne doctor Robert, va retreures en l'acte celebrat en honor del gran catedràtic.

Algú va extranyar l'acte de retraiment de dit senyor, y es que hi ha gent que s'ha prés en serio la ilustració del senyor Rodríguez Méndez.

A nosaltres no'ns va venir de nou, perque sabem de temps que'l seu talent es tan mig-grat com la seva persona.

Y a més a més perteneix al trust dels incondicionales forasters que laboran contra las aspiracions dels bons catalans.

La enveja es lo únich que té desbarroliat.

Els seus soliloquis son sempre's matexos.

—¿Per qué me la farán a mi la estatua? ¿Com a sabi? ¿Com a polítich? ¿Com a catedràtic? ¿Com a metge?

—No, senyor, si de cas com a NEULA.

Els sicaris de La Perdida la setmana pasada no's varen donar repós ab l'afany de reclutar obrers perque'ls hi traguessin las castanyas del foc, anant a promoure escándol el diumenge a la plassa de la Universitat.

Per cert qu'en moltras associacions obreras varen rebre un xasco ben significatiu.

Al fer proposicions perque anessin a donar determinats viscas que semblessin una protesta al acte que's celebrava, els hi contestaren varis obrers qu'ells no més els interessava el crit de «Viscan els bons jornals».

Per aixó el fill del pobre Sanpere y Miquel hi va fer un paper tan trist.

¡Com que ja els comensan a conceixel ¡ja era hora!

Un retall de «Campana»:

Quántas classes d'espanyols hi há? Un ciutadà de bona fe, d'aquests que no veuhen més enllá del seu nas, que son la majoria...

Un altre retall de «Campana»:

Continúa La Perdida calificant de incultas a las masses republicanas.

Més ignorant y més inculta será ella mil vegadas.

Y la proba es que cada vegada qu'hem anat a las urnas, las masses republicanas li han donat una gran lliçó.

¡Molt bel li han donat una lliçó.
Y perque li han donat una lliçó?

Perque l'han vensut la majoria.

Y ¿qui es la majoria?

Segons la mateixa Campana, els que no veuhen més enllá del seu nas.

Quedem donchs en que vulgui ó no vulgui en Roca, en el seu partit tothom es miope, ab l'agravament de que'l dia que deixessin de serho també deixarian de ser del seu partit.

Una Companyia de Tranvias que envia una instancia.

Una Empresa explotadora d'Obras que no bada.

Un oficial del Registre Municipal que fa lo que no deuria.

Y un regidor republicà rach-rach y tau-rófilo.

Tot aixó's posa mitja hora al bany Maria, y un cop fret, resultarà...

—¿Qué?

—Un tarugo.

¡Ah! Agítese antes de usarlo.

L'anterior fuetada, no necessita aclaracions perque tots vostés deuen saber de que va.

Lo regidor senyor Carner, a qui La Esquella Pocalatxa vol ridiculisar per alló de que'ls regionalistas varen dir de ser tot ulls, ha fet la troballa.

Si, amich Roca, un regidor dels teus del blok, com dius tu, el blok de calendari, que tots son plens de charadas, romansos y enigmas; enigmas com els del blok del trust.

¡Ah si en Carner hagués sigut regidor quan lo del Marqués de Ayerbe!

¡Roca! ¡Quin disgustas haurias passat!

L'altre dia se m'acostá un mitj-perdido conegut meu, y bo y ensenyantme un paper, hem digué ab convenciment:

«Ho veus? ¿ho veus com tinch rahó jo de dir que tots els catalanistas son carlins?»

—Y be que's aixó? ¿Qué diu aquest paper?

Y m'ensenyava un prospecte de la Ilustració Catalana ahont per mostra de gravats hi havia una reproducció de la escultura «Forjador y Barrinayre» d'en Miquel Blay, en que'l tipo de forjador va ab boina.

De segur que si hi arriba a veure un tricorni, ens clava que tots eram una colla de civils.

Cal tornar a omplir de bofetadas la cara d'en Marsillach perque encare té la barra d'escriure lo següent:

«Mucho haer el separatista en conversaciones particulares; mucho gritar ¡mori España! en casinos y tiendas; muchas arrogancias y fiera actitud cuando en hacer el fanfarrón no hay peligro; pero tan pronto como huelen que se les quiere hacer pupa (y para esto tienen olfato de podenco), ó que se les puede perjudicar en sus intereses, se entregan a discreción al enemigo, sin reparar en humillaciones y bajezas.»

Al imbécil que ha escrit semblant baladronada, propia de gos peter, ó de nen d'escola, no fa encare dos mesos que uns companys de catalanisme li varen posar un rostir com un mapa mundi.

¿Pot parlar del valor de ningú un home que's deixa pendre revolver y bastó, y afatar de natas?

Senyor Maleta: a vosté y a tots els que com vosté sigan estém disposats a demostrarhi fins ahont arriba el valor d'un ayman de Catalunya; y ni vosté te res d'home al atrevirse a fanfarronejar després de rebre; ni'l conceptuem digne de que ningú s'empastifi la mà posantla sobre la cara de vosté.

Endemés, alló de que no hay cuidado de que se vaya a la montaña a luchar por la Independencia de Cataluña ni vosté es qui per judicarho, ni encare que ho fos podria ferho, perque en el cas, no probable, de que aixó fos necessari, (en tot cas governant vostés, si ho logran, que no ho logran) ja sabem ahont l'hauriam de buscar a vosté pera que no le hiciesen pupa.

Nostre benivolgut company en Arthur Porrera (no val a confondre'l ab lo concejal perdido y obrero) s'ha unit en indisoluble lazo, com diu el Ciero ab la distinguida senyoreta Na Dolors Umbert.

Celebrarem que prompte pugui contar la patria ab nous y entusiastas segadors... ó millor dit segadorets.

«Ombre, ombre, senyor diputado provincial Fragell; usted es un tremendo. Ya se be que tiene envidia al baron de Viver y tambien quiere que le hagan algo por el estilo. Le bimos en el concierto que'l Orfeo dió en Novedades, y no solo no se alebanto cuando cantarin los Segadors, sino que riñó Vd. a su hijo que se abia alebanto, y le mandó sentarse.»

Otra vez no lo aga tan fuerte, y si cuando cantan los Segadors no se pone derecho por tratarse del himno de supatria, agalo por educación.

Porque si le acen baron, no le tengan que acer varon de la barra inconsutil, ó cosa así.

En Maura

Quant fa'l Jesuita
que n'es de lleig!

quant renya als «chicos»
que valent es!

La bandera del Estat Català, la bandera per la qui donaren la vida els federals enterrats a Sarrià, no va faltar a tributar homenatge d'honor y agraïment a qui en vida va defensar l'autonomia ab el valor del seu talent.

En cambi, els del *trust*, els republicans reaccionaris, els revolucionaris impotents, els representants hipòcrits del jou centralista, anaren a profanar la tomba dels màrtirs federals, fentlos servir de bandereta per contrarestar els efectes de la grandiosa manifestació autonomista del diumenge passat.

Després de depositar las coronas, afectant un sentiment que no posseïan, se van repartir alegrement per las fondas de Sarrià y Sant Gervasi, acabant ab un tiberi y una juerga, la manifestación cívica organizada ab tant bombo y soroll.

En l'acte de la colocació de la primera pedra del monument al doctor Robert, un grupo de reaccionaris capitalistes pel fill de'n Sanpere y Miquel va intentar perturbar l'ordre ab els seus brams.

Al rebre el Sanpere gran la nova de lo que feya en Sanpere petit, va exclamar rubert d'orgull y satisfacció:

¡Sañores; mi mator obra es mi hico.

Espanyols, sempre espanyols.

En el periòdich castellà *Alma Española*, un sabí al us d'aquellas terras, parlant dels desastres colonials diu que cap home polítich, cap partit espanyol, pot erigirse en fiscal y jutge dels demés.

El senyor Casals, després de dir aquesta

veritat tan grossa, fa lo que are es moda entre's perfectes espanyols, fa la ploranera y no sab trobar remey pel pervindre.

«En vol un d'energich y d'efecte segur?»

Donchs, mati al caràcter espanyol, fill de la homogeneïtat castellana que'ns domina y cregui, cura radical.

«No hi vol saber res?» Donchs, visqui preparat per veure de més grossas.

Una eizegallada més ¡qué importa al mundo!

La Comissió del Monument al doctor Robert, portant la seva cortesia fins a aquell punt, que no més hi arriban els que de debo son personas com cal, va invitar, com a tota la premsa, al director de *La Esquella de la Torratxa* pera assistir a la inauguració de las obras del monument al may prou plorat doctor En Bartomeu Robert.

Y com que'ls ases tiran guitzas si se'ls toca y gran mal es, fer pesigollas a qui no sap agraïrillas, vegin lo que'l *liberal y democràtic* (?) director del setmanari esmentat contesta, pera agraïr la delicadesa de que va ser objecte:

«Debers de cortesia ens o'ligan a agraïr com agraïm l'atenció de qu' hem sigut objecte.

Mes una vegada això consignat hem de manifestar ab la franquesa que'ns caracteriza, que'ns honraríam assistint al acte si'l monum. nt quina pedra (no la primera, perquè a horas d'ara n'hi ha ja moltes de posada) se va a col·locar diumenge fos dedicat única y exclusivament al Doctor Robert, sense involucrar cap altra idea que la de honrar al sabí y al patriota.

Però com els duptes que tenim sobre'l particular y qu'exposarem en nostre passat número ningú'ls ha desvanecut fins ara, privats ens veyem de no respondre a l'atenta invitació.

Som enemics dels cops de fals y sabem veure'ls cops en fals.»

Ja ho sap lo senyor Rusiñol, un'altra vegada, fassi distincions y en lloch de invitar a las personas y als que no ho son, creguins, a segons qui envilhishí en lloch d'invitació una garba d'aufals. Li agraïran més.

A n'els parroquians de *La Perdís* se'ls ha tractat d'analfabets, y'ls vius que'ls explotan fant veure que's un gran insult.

Pró lo més bo es qu'están demostran qu'encare son pitjor, perquè d'analfabets n'hi han que tenen sentit comú y criteri propi per comprendre las cosas tal com son; pró a n'els abonats d'aquell paperot ni això se'ls pot concedir perquè tot s'ho empassan.

En vida del doctor Robert, *La Publicidad*, va publicar un treball insultant.

Els Publicitaris el van trobar bé.

Quan va morir, el va posar fins els nuvols, ¡tantas varen ésser las alabansas!

Els Publicitaris conformes.

Fa cosa d'un mes va tornar a insultarlo y denigrarlo asquerosament.

Els Publicitaris més bé que may.

Las baixas l'han obligat a parlarne bé altra vegada.

Els Publicitaris també conformes.

Y es que a falta de cap propi per pensar n'han buscat un que'ls ajudi y han trobat un pom d'escala.

L'embustera de la Rambla del Mitj, ha abandonat la campanya infame y descarada contra el Doctor Robert, obligada per las baixas que li ocasionava. Pró no poguent dissimular l'odi y la rabia que niuha en son cor contra tot lo gran y de valua de nostra terra, las emprén contra el monument del insigne català de la manera baixa y rastrera propia de tots els miserables.

La vigília de la colocació de la primera pedra va dir que s'havien colocat uns pasquins separatistas y qu'uns obrers els havian arrencat.

Ens han visitat varis obrers dels que no son inconcients y que tenen prou cap per no necessitar caminadors, protestant de l'afany dels burgesos explotadors de ca *La Publicidad* de barrejarlos en fets que res hi tenen que veure.

La Publicidad sab qui ha arrencat els pasquins, pró ens jugem un peix fregit que millor sab qui'ls ha posat.

Vamos, Maquiavelos de guardarroquia, digueu ¡qui'ls va fer posar els pasquins?

Ja tenim una vaga ocasionada pels flamants redentors del obrer.

Tenim la *huelga de las verduleras*.

La gent sencilla que havia sigut enganyada pels republicans de fira, no se'n sab avenir y tot son comentaris.

¡No deyan, els republicans, que ho farien tant bé ¡qué tot aniria més baratol ¡qué'ns guanyariam tant bé la vida! ¡qué hi hauria tanta feyna! ¡Farsants!...

El paper del Municipi... no'n parlem; mireu, una col un ral; moltes obras, paradats; els treballadors que venen de fora es illogan per cap diner; els dimars a ca la ciutat tot son discursos *elocuentes*, en fi, un conjunt de calamitats.

Are els republicans del *trust* tocarán el resultat d'haver enganyat al poble fentli veure qu'ells, ¡impotents! tot ho arreglarian.

¡Vos está be, embusterosi!

Mira; Maleta Indecencias, deixat de bestiesas, d'albañales y de dir embusterias de nosaltres.

Quan escriguis pensati bé, sinó ho fas aixís, averiguarém com y ahont vares adquirir la capa que't vares vendre per ajudarte a fer fondos per marxar a las Filipinas.

¡Per cert que hi vas fer fortuna a Ultramar! Si no haguessis marxat tan precipitat y llavors t'haguessim conegut, t'hariam dit que t'avistessis ab en Felipe per demanarli la representació del negoci dels titols de la masoneria. ¡Quina comissió't vares deixar perdrel! Are si qu'estás en *adobo*, en un albañal sin salida!

...Y veus aquí que l'altra dia s'estavan tres joves assentats al voltant d'una taula del Suis, y ab el nostre setmanari a las mans celebravan las nostras gracias... perquè ¡som tan graciosos!...

Tot d'un plegat se'ls presentan 5 HOMES dels tolerants, republicans y liberals que ha fet *La Perdís* y encaranse ab mals modos ab els alegres joves, els van insultar y desafiar fins que, al veure que las riallas dels increpats s'encomanavan als concurrents de las taulas veñinas, els 5 de referencia varen retirarse engreñits y satisfets d'haver vist qu'encara resultavan més graciosos que no pas nosaltres... ¡Que ja es tot lo qu'es pot dir!...

Si'ls arriba a sentir l'Assiàtich, l'infelis Maleta quedava desbancat.

¡Quinas chirigotas més macas las dels 5 del Suis!

Ja tenim una parodia de la época del terror francés.

Entre'n Lerruk y'l Nelo tot ho volen matar, tot s'ho volen menjar y per burros es quedan, qu'es lo que'ls passa a tots els que amenassen y no pegan.

Nosaltres ja'ns hi hem fet el segon apellido de'n Giner ab aquests valents.

El Maleta Insustancias té la mania de las «Gacetas».

¡Pobre noi! ¡Somia nada menos ab ésser ministre!

Son tan poqueta cosa els del *trust* assiatich, que fins trobem llogich que'l Maleta es pensí ésser alguna cosa.

A Madrid, sens dupte perquè no tenen altre feyna, es dedican tots petits y grans al Sport de la *quixoteria*, per no desmentir la rassa dels invencibles.

Are ha sortit a la *ciudad villa* una asociació de llibreres y rams similars, ahont se *cobijarán* (trasse textual de la circular) *todos los libreros honrados de Espanya*.

Madrid, la indomable del 2 de Mayo, ven la honradés, extant patents d'home de bé, a 12 pessetas l'any que val la quota.

¡Ah! y el que no hi entri, no sols deixa de ser honrat, sino que'ls llibrers *asociats* li negarán el 5 por 100 en las ventas mutuas a que tindrán dret els que comprin l'honra a un tant anyal.

¡Ave Madrid, yo te saludo! ¡Y després ens diuhen *egoistas* als catalans!

Fidel Giró, impressor. — Carrer de Valencia, 233

Biblioteca "NOVA CATALUNYA"

Volums ¡A UN RAL!

JA HA SORTIT EL VOLUM V

La ELLA d'en Vademecum

per en F. PUJULA Y VALLES

Avis: S'ha agatat el volum I Creuant la plana morta, d'en Frederich Pujulá y Vallés

Volum VI: EL CANT DEL CIGNE, per LLEÓ TOLSTOI ♦ En preparació: Un volum extraordinari d'en POMPEYUS GENE

La Corbatinera Moderna

CH CH Y ECONOMIA

Camisas, Corbatas

CAMISAS FRAICH GRAN CHICH A 5 PESSETAS

Grans existencias en corbateria y género, en punt de

P. BASTIDA FLORENZA

7, Canuda, 7, Rambla

BARCELONA

G. HOMAR

MOBLES + LLANTIAS + DECORACIO

CANUDA, 4

BARCELONA

Fábrica de Bastons

LONDON SMART

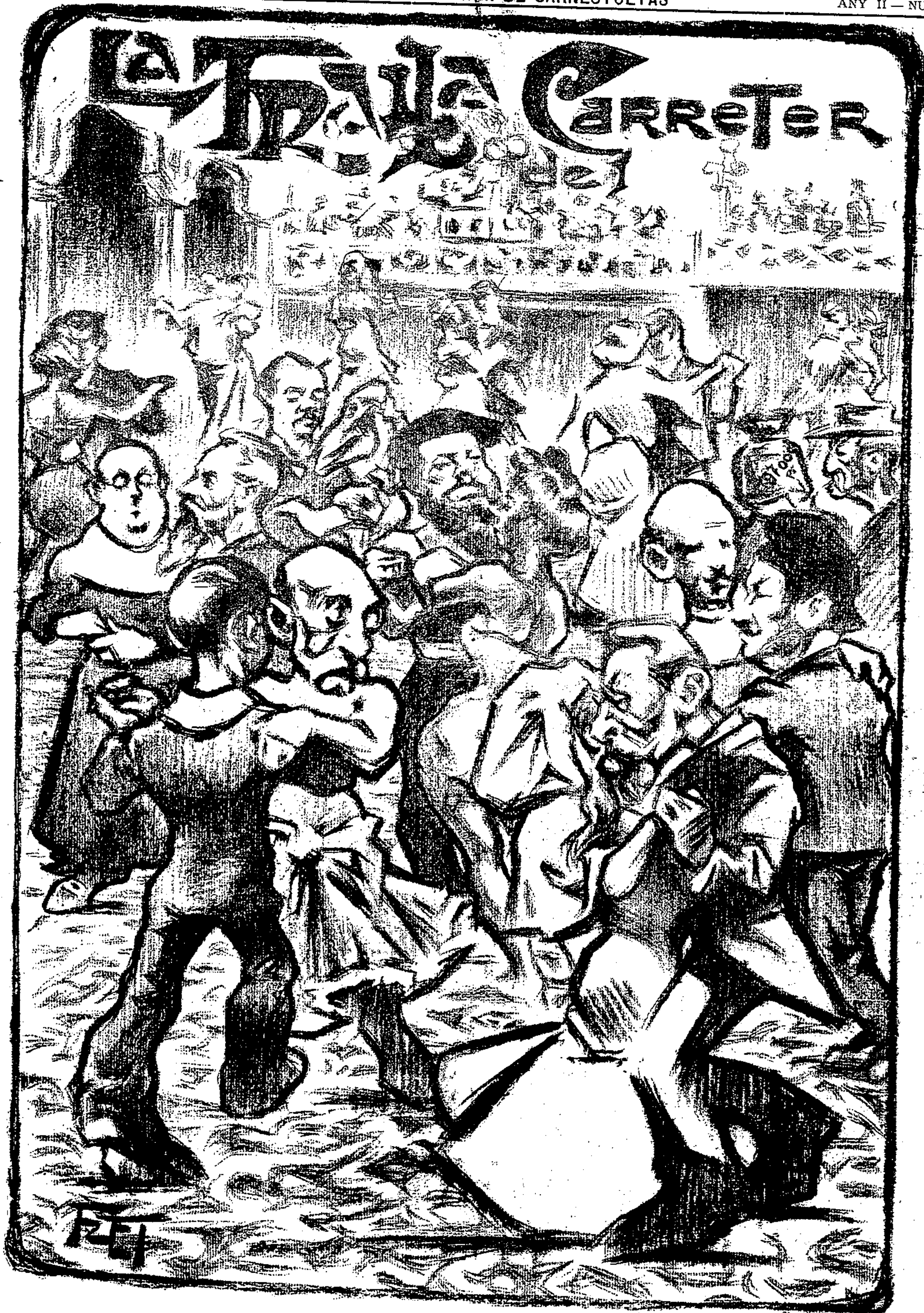
Bastons de totas classes,

gustos y preus

Estochs may vistos

Passatge de Bacardi, n.º 2

(Rambla - Plassa Real)

15 cèntims.

En Maura

Quant fa'l Jesuita
que n'es de lleig!

quant renya als «chicos»
que valent es!

La bandera del Estat Català, la bandera per la qui donaren la vida els federals enterrats a Sarrià, no va faltar a tributar homenatge d'honor y agraïment a qui en vida va defensar l'autonomia ab el valor del seu talent.

En cambi, els del *trust*, els republicans reaccionaris, els revolucionaris impotents, els representants hipòcrits del jou centralista, anaren a profanar la tomba dels màrtirs federals, fentlos servir de bandereta per contrarestar els efectes de la grandiosa manifestació autonomista del diumenge passat.

Després de depositar las coronas, afectant un sentiment que no posseïan, se van repartir alegrement per las fondas de Sarrià y Sant Gervasi, acabant ab un tiberi y una *juerga*, la manifestación cívica organizada ab tant bombo y soroll.

En l'acte de la colocació de la primera pedra del monument al doctor Robert, un grup de reaccionaris capitanejats pel fill de'n Sanpere y Miquel va intentar perturbar l'ordre ab els seus brams.

Al rebre el Sanpere gran la nova de lo que feya en Sanpere petit, va exclamar rubert d'orgull y satisfacció:

Señores; mi mayor obra es mi hijo.

Espanyols, sempre espanyols.

En el periòdic castellà *Alma Española*, un sabi al us d'aquellas terras, parlant dels desastres colonials diu que cap home polítich, cap partit espanyol, pot erigirse en fiscal y jutge dels demés.

El senyor Casals, després de dir aquesta

veritat tan grossa, fa lo que are es moda entre'ls perfectes espanyols, fa la ploramera y no sab trobar remey pel pervindre.

«En vol un d'energich y d'efecte segur?»

Donchs, mati al caràcter espanyol, fill de la homogeneïtat castellana que'ns domina y cregui cura radical.

No hi vol saber res? Donchs, visqui preparat per veuren de més grossas.

Una etzegallada més *¡qué importa al mundo!*

La Comissió del Monument al doctor Robert, portant la seva cortesia fins a aquell punt, que no més hi arriben els que de debó son personas com cal, va invitar, com a tota la premsa, al director de *La Esquella de la Torratxa* pera assistir a la inauguració de las obras del monument al may prou plorat doctor En Bartomeu Robert.

Y com que'ls ases tiran guitzas si se'ls toca y gran mal es, fer pesigollas a qui no sap agraïrillas, vegin lo que'l *liberal y democràtic* (?) director del setmanari esmentat contesta, pera agraïr la delicadesa de que va ser objecte:

«Debers de cortesia ens oblige a agraïr com agraïm l'atenció de qu'hem sigut objecte.

Mes una vegada això consignat hem de manifestar a la franquesa que'ns caracteriza, que'ns honoraríam assistint al acte si'l monum nt quina pedra (no la primera, perque a horas d'ara n'hi ha ja moltes de posada) se va a col·locar diumenge sos dedicat única y exclusivament al Doctor Robert, sense involucrar cap altra idea que la de honorar al sabi y al patriota.

Però com els duptes que tenim sobre'l particular y qu'exposarem en nostre passat número ningú'ls ha d'avançar fins ar privats ens veyem de no respondre a l'alta invitació.

Som enemichs dels cops de fals y sabém veure'ls cops en fals.»

Ja ho sap lo senyor Rusiñol, un altre vegada, fassi distincions y en lloch de invitar a las personas y als que no ho son, creguins, a segons qui envilhish en lloch d'invitació una garba d'aufals. Li agraïràn més.

A n'els parroquians de *La Perdís* se'ls ha tractat d'analfabets, y'ls vius que'ls explotan fant veure que's un gran insult.

Pró lo més bo es qu'están demostran qu'encare son pitjor, perque d'analfabets n'hi han que tenen sentit comú y criteri propi per comprende las cosas tal com son; pró a n'els abonats d'aquell paperot ni això se'ls pot concedir perque tot s'ho empassan.

En vida del doctor Robert, *La Publicidad*, va publicar un treball insultant.

Els Publicitaris el van trobar bé.

Quan va morir, el va posar fins els núvols, tantas varen ésser las alabansas!

Els Publicitaris conformes.

Fa cosa d'un mes va tornar a insultarlo y denigrarlo asquerosament.

Els Publicitaris més bé, que may.

Las baixas l'han obligat a parlarne bé altra vegada.

Els Publicitaris també conformes.

Y es que a falta de cap propi per pensar n'han buscat un que'ls ajudi y han trobat un pom d'escala.

L'embustera de la Rambla del Mitj, ha abandonat la campanya infame y descarada contra el Doctor Robert, obligada per las baixas que li ocasionava. Pró no poguent dissimular l'odi y la rabia que niuha en son cor contra tot lo gran y de valua de nostra terra, las emprén contra el monument del insigne català de la manera baixa y rastrera propia de tots els miserables.

La vigília de la colocació de la primera pedra va dir que s'havien colocat uns pasquins separatistas y qu'uns obrers els havian arrencat.

Ens han visitat varis obrers dels que no son incoñcients y que tenen prou cap per no necessitar caminadors, protestant de l'afany dels burgesos explotadors de ca *La Publicidad* de barrejarlos en fets que res hi tenen que veure.

La Publicidad sab qui ha arrencat els pasquins, pró ens jugem un peix fregit que millor sab qui'ls ha posat.

Vamos, Maquiavelos de guardarroquia, digueu qui'ls va fer posar els pasquins?

Ja tenim una vaga ocasionada pels flaments redentors del obrer.

Tenim la *huelga de las verduleras*.

La gent sencilla que havia sigut enganyada pels republicans de fra, no se'n sab avenir y tot son comentaris.

¡No deyan, els republicans, que ho farian tant bé! ¡qué tot aniria més barato! ¡qué'ns guanyaríam tant bé la vida! ¡qué hi hauria tanta feyna! ¡Farsants!...

El paper del Municipi... no'n parlem; mireu, una col un ral; moltes obras, paradas; els trevalladors que venen de fora es llogan per cap diner; els dimars a ca la ciutat tot son discursos *elocuentes*, en fi, un conjunt de calamitats.

Are els republicans del *trust* tocarán el resultat d'haver enganyat al poble sentli veure qu'ells, ¡impotents! tot ho arreglarian.

¡Vos está bé, embusteros!

Mira, Maleta Indecencias, deixat de bestiesas, d'albañales y de dir embusterias de nosaltres.

Quan escriguis pensati bé, sinó ho fas aixís, averiguarem com y ahont vares adquirir la capa que't vares vendre per ajudarte a fer fondos per marxar a las Filipinas.

¡Per cert que hi vas fer fortuna a Ultramar! Si no haguessis marxat tan precipitat y llavors t'haguessim conegut, t'hariam dit que t'avistessis ab en *Felipe* per demanarli la representació del negoci dels titols de la masoneria. ¡Quina comissió't vares deixar perdrel! ¡Are si qu'estás en adobo, en un albañal sin salida!

...Y veus aquí que l'altra dia s'estavan tres joves assentats al voltant d'una taula del Suis, y ab el nostre setmanari a las mans celebravan las nostras gracias... perque ¡som tan graciosos!...

Tot d'un plegat se'ls presentan 5 HOMES dels tolerants, republicans y liberals que ha fet *La Perdida* y encarantse ab mals modos ab els alegres joves, els van insultar y desafiar fins que, al veure que las riallas dels increpats s'encomanavan als concurrents de las taulas vehinas, els 5 de referencia varen retirarse engreñits y satisfets d'haver vist qu'encara resultavan més graciosos que no pas nosaltres... ¡Que ja es tot lo qu'es pot dir!...

Si'ls arriba a sentir l'Assiatic, l'infelís Maleta quedava desbancat.

¡Quinas *chirigotas* més macas las dels 5 del Suis!

Ja tenim una parodia de la época del terror francés.

Entre'n Lerruk y'l Nelo tot ho volen matar, tot s'ho volen menjar y per burros es quedan, qu'es lo que'ls passa a tots els que amenassan y no pegan.

Nosaltres ja'ns hi hem fet el segon apellido de'n Giner ab aquests valents.

El Maleta Insustancias té la mania de las «Gacetas».

¡Pobre noy! ¡Somia *nada menos* ab ésser ministre!

Son tan poqueta cosa els del *trust* assiatich, que fins trobem lògich que'l Maleta es pensi ésser alguna cosa.

A Madrit, sens dupte perque no tenen altre feyna, es dedican tots petits y grans al Sport de la *guixoleria*, per no desmentir la rassa dels *invencibles*.

Are ha sortit a la *citada villa* una asociació de llibreres y rams similars, ahont se *cobijarán* (frasse textual de la circular) *todos los libreros honrados de Espanya*.

Madrit, la *indomable del 2 de Mayo*, ven la honradés, extant patents d'home de bé, a 12 pessetas l'any que val la quota.

¡Ah! y el que no hi entri, no sols deixa de ser honrat, sino que'ls llibrers asociats li negarán el 5 por 100 en las ventas mutuas a que tindrán dret els que comprin l'honra a un tant anyal.

¡Ave Madrit, *yo te saludo!* ¡Y després ens diuben *egoístas* als catalans!

Fidel Giró, impressor. — Carrer de Valencia, 233

Biblioteca "NOVA CATALUNYA"

Volums ¡A UN RAL!

JA HA SORTIT EL VOLUM V

La ELLA d'en Vademecum

per en F. PUJULA Y VALLES

Avis: S'ha agoriat el volum I Creuant la plana morta, d'en Frederich Pujula y Valles

Volúm VI: EL CANT DEL CIGNE, per LLEÓ TOLSTOI ; En preparació: Un volúm extraordinari d'en POMPEYUS GENER

La Corbatinera Moderna
CH CH Y ECONOMIA
Camisas, Corbatas

CAMISAS FRAH GRAN CHICH A 5 PESSETAS

Grans existencias en corbateria y género, de punt de

P. BASTIDA FLORENÇA

7, Canuda, 7, Rambla

BARCELONA

G. HOMAR

MOBLES + LLANTIAS + DECORACIÓ

CANUDA, 4

BARCELONA

Fábrica de Bastons

LONDON SMART

Bastons de totes classes,

gustos y preus

Estochs may vistos

Passatge de Bacardí, n.º 2

(Rambla - Plassa Real)